

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קמ

עין משפט
גז מצוה

(א) [למיל קמ.] (ב) קדושין
כא. סנהדרין קמ.
(ג) [מתנדב ה.] (ד) [שט].
(ה) דף קמ. ק"ה. (ו) [ש"ל].
(ז) [וי"ע שט].

חורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גזל
להשיב האשם אליו
האשם המושב לו לכתוב
מלבד איל הבפרים אשר
יקפו בו עליו.
במדבר ה ח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הא ויהי
וכי דמור ר' יוסי
דלנפשיה לא מיל:
(ב) תוס' ד"ה ליה וכו'
דכיון דליכא קלא לא
מפסידין ללקוחות:
(ג) ר"ה ב"ח וכו' נפ'
השומע האומר לאשתו
קובע שאני נהיית לך.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ליה וכו'
אבל נגזו במתנה. עין
מכות דף מט ע"ב תוס'
ד"ה הוא ועין נכסות
הש"ס פ"י מ"ח"ה דלוק
ע"ז: בא"ד הכי נפ"א
משמעבר משיבלי. עין
יבמות מט ע"א תוס' ד"ה
כאן ובמכות דף מט ע"ב
תוס' ד"ה הוא:

כחיו ובמותו אם מה לא ירשנו: ואם אין לו. מה יאכל ליה
ואוכל ובעלי חוב צאלו ונפרעין מן הירושה את חלקו: גמ' וספי'
לארנקי של דקדק. אם אינו מוצא יורש לאציו נמי ישיב יתן אותה
לארנקי של דקדק ולא יעכצנו בידו: וזריך שיאמר. כשהוא משיב
לארנקי של דקדק זה גזל אבא:

ונמחליה לנפשיה. היכא דאין יורש
אלא הוא וכולה שלו: מי לא פני
חלל לו על פקדן. ולא מקיימא מנות
השנה. אלאמה למיפק ידי גזילה צעיק
והא נפקא ליה במחילה הכא נמי
כיון דירושה קמיה נפלה נפק ליה
מדי גזילה: לנפשיה האשם. זה קרן
של גזילה כדמיא לקמן צפרקין
(דף קי): גזל. יורש: וכו' יש לך
אדם צישראל שאין לו גזלים. אם
אין לו בן או בת או אח יש לו קרוב
עד יעקב אציו הקרוב קרוב יורש:
אלא בגזל הגר. ונשבע לשקר דכתיב:
למעול מעל בתי: והיה מעלה כספו
ואשמו לירושלים. לכהנים כדכתיב:
הקטן המושב לה' לכהן ואמרין
לשמן צשמעין: אשם זה קרן: וקפון
עליו. גר במלוה נפק ליה מתורת
גזילה ולכי מייט גר הוה ליה הא'
מוחוק וכהה מן ההפקר: לא שגא
לנפשיה. כגון הכא דמחיל ליה הא'
צברא גזל הגר לנפשיה וה"ה גזל
את אציו ונשבע לו ומת אציו דמחיל
לנפשיה: ול"ש לאחרים. נגזל נגזל
מני מחיל ומתני' דקתני מחל לו
על הקרן רבי יוסי הגלילי היא
ואשמעין לאחרים וה"ה לנפשיה
היכא דנפק מידי גזילה כגון יורש
או גזל הגר וקס"ד האי זקפו לאו
דוקא דמפרש ואזיל: לר' עקיבא
לא שגא כו'. ומתני' דקתני משלם
קרן וחומש לבניו או לאחיו ר' עקיבא
היא ולאשמעין לנפשיה דלא מני מחיל
וה"ה לאחרים דאפילו מחיל ליה נגזל
גופיה לאו מחילה היא: ס"ה אפי'
לא זקפן. הלכך יורש את אציו נמי
א"ג דלא זקפו עליו במלוה ולא יא'
מתורת גזילה צחיי אציו כיון דמת אציו
ונפלו נכסים לפניו מחיל לנפשיה. ולקמן
(ע"ז) פריך א"כ גזל הגר דנפיק לכהנים
היכי משכחת לה: א"כ. דבלא זקפו נמי קאמר ר' יוסי לנפשיה מני
מחיל מתני' דמחל לו על הקרן דאמרת ר' יוסי היא כיון דאמר
לנפשיה מני מחיל לנפשיה צורש את אציו דמחיל לנפשיה ולינתני
פטור ולוקמה כר' יוסי וכ"ש דנגזל גופיה לגזלן מני מחיל וגזי מחל
לו על הקרן דלוקמה כר' יוסי לינתני אינה מחילה ולוקמה כרבי
עקיבא דלשמעין מתני' לרבי עקיבא דלאחרים לא מני מחיל ומהתם
שמעין שפיר דכל שכן לנפשיה דזקפו צמולה היינו אחרים וקאמר
ר' עקיבא דלא מני מחיל אכל השתא דלשמעין לאחרים היא מחילה
ולנפשיה לא היא מחילה איכא למימר דדוקא קתני וחד מנה הוא
רשא דמתני' וסיפא: הא והא ר' יוסי. הא דאמר צוקפו צמולה
דכיון דאפקה גר גופיה דהוה נגזל מתורת גזילה דהוה כמחל לאחרים
הוה מחילה ולכי מייט קמיה האי הלכך מחל לו על הקרן דמתני' ר'
יוסי היא דאי לרבי עקיבא צעי השצה משלו דקתני אין לו תקנה
עד שיוציא גזילה וסיפא נמי רבי יוסי היא דמודי רבי יוסי (א) לנפשיה
דלא מני מחיל כיון דלא אפקיה נגזל מתורת גזילה: רבא אמר
הא והא רבי עקיבא. לרבי יוסי לנפשיה נמי מני מחיל דזקפו
לאו דוקא וכי אמר רבי עקיבא דלא מני מחיל לנפשיה הוא
דקאמר דא"ג דגר זקפו כיון דלא מחיל מחילה גמורה לא נפקא
ליה מתורת גזילה אכל נגזל לגזלן מודה ר' עקיבא דמחיל:

מכלל
ורבא דמוקי לה כרבי עקיבא סבר דזקפו צמולה אינו מועיל כלום לכ"ע אי לא מני מחיל לנפשיה הלכך רבי יוסי דקאמר וכה הלה במה
צבידו ע"כ משום דסבר דמני מחיל לנפשיה הלכך מתני' לא מיתוקמא כוותיה אלא כרבי עקיבא ומודה רבי עקיבא דלאחרים מני מחיל
והשתא הא דנקט זקפו צמולה להודיען כמו דרבי עקיבא דאפי' זקפו צמולה לא מני מחיל לנפשיה כיון דליכא מחילה דלאחרים:

לבניו או לאחיו ויחזור ויטרפנה מהם צ"ח א"ג דלאמרין לעיל (דף
א): עשה שורו אפומיקי ומכרו אין צ"ח גזבה היינו דוקא
מכרו דכיון דליכא קלא לא (א) אפסדינא ללקוחות * אכל נמו צמתנה
דלא שייך פסידא ללקוחות צ"ח גזבה היינו דאין יכול ליתן מה

שמשועבד לאחרים אכל לא עשאו
אפומיקי לא היה צ"ח חוזר וטורף
מהם כדי היכי דמטלטלי דימתני לא
משמעבדי לב"ח * הי"ג לא משמעבדי
מטלטלי דמקבל מתנה לבעל חוב
והו' כאלו נותן להם צמתנה כיון
שהוא עצמו אינו יכול לחזור ולטרוף
מהן ומיהו נראה דלא משיב הכא
מה שמחזיר להן כאלו נמן להם
דאינו נותן להם לשם מתנה אלא
סתמא צשמיקא מוזיר להם ואין
דעמו אלא לקיים מצות השנה בעלמא
הלכך לא הו"א מתנה ויכול צ"ח
לטרוף מהם והוא ודאי אינו יכול
לחזור וליקח מהן דלא לא היתה
מתקיים השנה כלל אם היה לוקח
צעממו מה שנתן אכל מה שצ"ח
נוטל מתקיימא שפיר מזה השנה
כיון שצעממו אין נוטל ומיירי אפי'
צלא אפומיקי:

ב"ח באין ונפרעין. אחר מיתה
ואפילו צחיי הו' שמי צכה"ג
דלאמרין (מדרס דף מג). המודר
הנאה מחזירו ואין לו מה יאכל ילך
אכל חנוני הגריל אצלו ויאמר לו
איש פלוני מודר הנאה ממני ואין
לו מה יאכל ואיני יודע מה אעשה
לו נותן לו וצא וטול מזה אלא לפי
שזה אין רוזה שיהנה ממנו כלל
צחיי ואין יכול לעשות תקנה אלא
מדעתו והא דלא פני הכא ואם אין
רוזה דקמתני רשא משום שהרי
ודאי (א) [אינו] רוזה או שמת דוקא
אין לו מה יאכל שרי דקמתני גבי
המודר הנאה מחזירו אכל אם יש לו
מה יאכל אפי' (א) [אינו] רוזה אין לו
תקנה צכך וא"ת והאיך נפרע ממנו
והא פנן צפרק אין צין המודר
(שם דף לז). המודר הנאה מחזירו
שוקל לו שקלו ופורע לו חובו ופרי"ת
דדוקא צמונות אשמו אכל שאר חובות

אסור לפרוע דודאי קא משתרי ליה וי"ל
דלא דמי דהתם כיון שמתחייב למי שפרע צעברו אם יפרע צחמס
צעברו א"כ מהנהו ואסור אכל הכא מה צחא"ס צ"ח ונפרעין מן
הנכסים אין זה נהנה ואין הנכסים וההיא דהולך אכל חנוני לא
תקשה דהתם דרך מתנה מיירי שהחנוני נותן לזה פירות צמתנה
וחזור ומקבל מזה מעות דרך מתנה אכל הא דאמר צפרק השותפין
(שם דף מז: (א) (ב) קונס אשמי שאני נהיית לך כו' לזה וצ"ח צאין
ונפרעין מצעל צשלמא קונס שאני נהנה לאשמי איכא למימר צמונות
אשמו וליציא דתנן אלא קונס שאני נהנה לך משמע שאומר לחזירו
נחלא שהוא פורע חובו ויש לומר כגון שלוח הימנו על מנת שלא
לפרוע דהשתא אין נהנה כלום במה שפורע חובו וא"ת וכי
צשופטי עסקינן שילוח ע"מ שלא לפרוע וי"ל שהוא אוהבו שלא
יניח מלפרוע צעברו: אלא אמר רב ששת הא והא ר' יוסי
הגב"י. וא"ת ואמאי לא מוקי מתני' כר' עקיבא ומודה דלאחרים
מני מחיל ולנפשיה לא מני מחיל וצוקפו עליו צמולה הוא דפליג עליו
רבי עקיבא כרבי יוסי דלא חשיב ליה זקופה כמו מחילה דלאחרים
וי"ל דרב ששת סבר כיון דמחילה דלאחרים מועלת זקפו נמי מועיל
לכ"ע וכיון דאמר ר' עקיבא דזקפו צמולה אינו מועיל א"כ ודאי
ק"ל דמחילת אחרים נמי אינו מועיל הלכך לא מתוקמא מתני' כר'
עקיבא דקתני צמתנימין מחל לו את הקרן משמע דמחילת אחרים מועלת

מכלות נדרים הל'
1 ועיין צ"ח הל' סג
לאחר רמב טו"ע י"ד סי'
רנב סעיף ד':

קסו ג ד מ"י פ"ח מהל'
גוילה ואצורה הלכה
ג פגמ עשין פג טו"ע ע'
ק"מ סי' שסו סעיף ה':
קסח ה מ"י שם הלכה ד'
ה ועיין צהשגות
ובמ"מ טו"ע פ"ח סעי' ו':

מוסף רש"י

כחיו ובמותו. אם נדר
צחיי ובמותו, כיון דמפרש
צמותו, אם מת לא
יירשנו. דלמס אוקר דבר
צשרשמו לבטלי מרשותו
לאחר מותו (נדרים סב).
מחל לו. נגזל, על הקרן.
לאחר שהיה לו (לעיר
קמ.). ואם אין לאיש
גזאל, בני גזל ונשבע על
שקר, דכתיב לעיל מה
והודו את מעלמם אשר
עשו והשיב את אשמו
כחשבו, והאי אשמו קרן של
גזל (פסח ד"ו סח.). וכי
יש אדם בישראל שאין
לו גזלים, מורע יעקב,
צבר אחר מכל ישראל
קיים הוא קרוב לו (קדושין
כא). אין לך אדם צשראל
שאין לו גזלים, כל זמן
שלא בלי בני יעקב הקרוב
קרוב קודם (פסח ד"ו סח.).
אלא בגזל הגר הכתוב
מדרב. ומת לאחר שצבע
לו ואין לו יורשים (שם).

כחיו ובמותו אם מה לא ירשנו: ואם אין לו. מה יאכל ליה
ואוכל ובעלי חוב צאלו ונפרעין מן הירושה את חלקו: גמ' וספי'
לארנקי של דקדק. אם אינו מוצא יורש לאציו נמי ישיב יתן אותה
לארנקי של דקדק ולא יעכצנו בידו: וזריך שיאמר. כשהוא משיב
לארנקי של דקדק זה גזל אבא:

מכלל
ורבא דמוקי לה כרבי עקיבא סבר דזקפו צמולה אינו מועיל כלום לכ"ע אי לא מני מחיל לנפשיה הלכך רבי יוסי דקאמר וכה הלה במה
צבידו ע"כ משום דסבר דמני מחיל לנפשיה הלכך מתני' לא מיתוקמא כוותיה אלא כרבי עקיבא ומודה רבי עקיבא דלאחרים מני מחיל
והשתא הא דנקט זקפו צמולה להודיען כמו דרבי עקיבא דאפי' זקפו צמולה לא מני מחיל לנפשיה כיון דליכא מחילה דלאחרים:

הגזול עצים פרק תשיעי בבה קמא

קמט א מ"י פ"ח מ"ג
גולה ופדיה ה"ל
ה וע"י כשנתים ובמ"מ:
קע ב מ"י ש"ס ה"ל ז:
קעא ג מ"י ש"ס ה"ל ז:
קעב ד מ"י ש"ס ה"ל ט:
קעג ה מ"י פ"ד מ"ג
קע"ה הלכה ט
קמג עין קמא:
קעד ו ז מ"י פ"ק
ד מ"ג הלכות ה"ל
המקדש הלכה ז וע"ש
כשנתים ובמ"מ:
קעה ח מ"י ש"ס ה"ל ח:

אלא גזל הגר דקאמר (א) היכי משכחת לה. ה"י דה"מ למפריך
במחילת סוגיא כי קאמר ר' יוסי הגלילי לא שנה לנפשיה
ולא שנה לאחריני מני מחיל אללא משום דהוה ליה פירכי אחריני לא
חש למפריך: **קמן** א אתה צריך
קטן היכי משכחת לה והא אין זכיה
לקטן כדאמרין בפ"ק דב"מ (דף י"ג)
דגול קטן מדברייהם ולא מדאורייתא
ובירושא ליהא למימר דגר אין יורש
אצוי דבר מורה (י"ז) דדוקא מליאה
דאין דעת אחרת מקנה אותו לא הוה
אללא מדברייהם אצל כשדעת אחרת
מקנה אותו קי מדאורייתא ובקטן
שנמגייר עם אצוי מיירי דלכ"ע
שנמגיירין אותו אצל זכיה אצוי פלוגמא
היא דפריך קמא דתנזנות (דף י"א)
אם מטבילים אותו על דעת בית דין:
[וע"י ח"ס' סנהדרין ס"ח: ד"ה קטן]
לכהן שבאותו משמר. אין גראה
לפרש דשעת הודעה
כשמחייב אללא למשמר שהיה בשעת
הכאה שהרי בכל הקרבנות מנואות
ואשמות נדרים ועדיות אין אלו הולכים
אחר שעת החיוב ליתנו לאותו משמר
שהיה בנאותו שעה שגזר או גזר או
חטא שהוא ממחייב זה אללא אחר
הכאה אלו הולכים וכמו כן בכלן:
מנזין שרא יאמר. תימה דנקיט
האי לישנא כיון דלא מקרא
מייתי לה אללא מדינא:

ומה דבר שאין לו חלק בו עד
שיכנס לרשותו. כגון תרומה
וחלה ורשאית הגז שטובת הנאה
לבעלים ליתן לכהן כהן שיראה
במשכנס לכהן לכהן אין יכול
להוציא מידו שיתחלק לני משמר דאין
מתחלק לאנשי משמר אללא מתנות:
לא אם אפרת בדבר שאין בו.
לכשן ראשון נמי דקאמר ודין
הוא בשל אחריים אני זוכה יכול
להקשות דיו לכה מן הדין להיות כגדון
שלא זוכה בשל עמו אללא כשי חלקו
כמו בשל אחריים:
אחוזתו מה ת"י. תימה להרשב"א
למ"ל אחוזתו לומר שיוצאה
מתחת ידו ומתחלקת לכל אחיו
הכהנים דהיינו הוה אמינא בשל אחריים
אני זוכה בשל עממי לא כ"ש הא הכא
שיך נמי למפריך כמו לעיל דיו לכה כו'
יש לומר דלאטרריך אחוזתו משום
ד"ה"א כיון שהיא תחת ידו תהא שלו
דהוה יליפין כהן כהן מגזל הגר ובגזול
הגר ה"ה דהוה שלו כדקאמר ואיש
את קדשיו לו יהיו משום הכי
אליעריך אחוזתו: **מנזין** ליוצאה
לכהנים בו. בריתא היא בערכין
בפרק אין מקדישין (דף ק"ה):
די

ושרת יומניין שעבודתה ועורה שלו תלמוד לומר² ואיש את קדשיו לו יהיו הא
ביצד האם היה בעל מום נותנה לכהן שבאותו משמר ועבודתה ועורה שלו
ואם

מכלל דרבי יוסי הגלילי סבר מני מחיל לנפשיה. אפי' לא זקפו.
לכאה פרכין: קנאו השם. הקצ"ה כדמכ"ו: המושב לה' לכהן:
קנאו השם ונתנו לכהנים. אצל הודה כתיב הגר נעשה אללו
כמלוה וכי מיית גר מחיל לנפשיה: **גזל הנירס**. גזול אותה
ונשבע והודה לאחר מיתה: **מהו**.

מי נפיק לכהנים או זכה בה איהו:
איש אחר רחמנא. אם אין לנפש
גואל: **הרי כלן פגנא**. תרי השבנות
כתיב להשיב המושב. לישנא אחרינא
תרי אשמות כתיבי להשיב האשם
האשם המושב: **לריבין לתזור אחריו**.
ולשאל אם יש לו בניס קודם שמתנהו
לכהן: קטן. שאין איש זרוע שאין
לו בניס יתנהו לכהנים. ומהכא נפקא
לן דקטן לאו גר אולודי הוא כדמכ"ו:
בזן סורר ומורה (דף ס"ט): **לכהן**
שבאטו משמר. שהוא זכא להמכפר
זו: **כשהוא אומר מלכד איל הכפורים**.
משמע למי שזה ניתן זה ניתן ואלו
הכפורים אין יכול להקריב אללא כהן
שבאטו משמר כדמכ"ו (דברים יח)
לכד ממכריו על האבות אני כשכתי
ואתה בשבתך: **הרי שהיה כהן גזול**.
את הגר וכשהגיע משמר שלו זכא
היה לאחר מיתה הגר: **בשל אחריים**.
אם היה ישראל מביא גזל הגר
במשמר זה הריני נוטל חלקי עם אחי
הכהנים בני המשמר: **בשל עממי** לא
כ"ש. ששכול את הכל: **מה דבר**
שאין לו חלק בו. כגון כהן שהמנדב
קרבן דלמרינן לקמן שבמעתי כהן
זכא ומקריב קרבנותיו בכל שעה
שיראה וצברה ועורה שלו כדמכ"ו: ואיש
את קדשיו לו יהיו מנאף שאין לנבי
משמר חלק בו: (ש) **משכנס לרשותו** אין
אחר יכול בו. שאם נתנה לכהן אחר
של אותו משמר שזכא אין יכול להוציא
מידו שנאמר (ש) ואיש אשר יתן לכהן לו
יהיה: **דבר שיש לו חלק בו עד**
שלא נכנס כרשותו. שכיון שזכא
ישראל והניח גזול הגר למשמר זה
אש"פ שנתנו לאחד מאחיו יש לו
חלק בו: **ל"ה מה דבר (ש) שלא נכנס**
כרשותו. כגון תרומות ומעשרות.
מפי עוקר הרים: **כך אין לאחריים**
חלק בו. לפיכך משנתנו לך מהו
יעבד עלין: **אמר בגזול**. הגר שהוא
לכל בני משמר וכולם מובעין:
והכתיב ואיש את קדשיו [וגו']. ונפקא
לן לקמן מיניה שכהן מקריב קרבנותיו
בכל עת שיראה וצברה ועורה שלו
והכא נמי האי איל אשם קרבנות
דכהן הוא זכי בה וכיון דמקריב ליה
זכי בה גזול נמי דדידה הוא כדלמרינן
מלכד איל הכפורים למי שזה ניתן זה
ניתן: **בכהן עמא**. דאין ראוי להקריב
איל האשם: **אי [בכהן] עמא**. היכי
מני למימר דבר שיש לו חלק בו והא
קימא לן בזבחים (דף כ"ה): דאין עמא
חולק בקדשי המקדש ואפילו בעורות
(ז) וגזל הגר נמי קדשי המקדש הוא:

אלא. לעולם ככהן טהור והאי דמוציאין מידו משום דילפינן ג"ש כהן כהן משדה אחוה ואיש את קדשיו במילי אחריני מתוקמא:
אחוזתו. לכהן תהיה היה לו למימר דהוה ת"ל אחוזתו: **לשדה היוצאה לכהנים**. מקדיש שדה אחוה ולא גאלה מן ההקדש
ומכרה גזבר לאחריים כשהיא יוצאה מיד הלוקח ביוצא מתחלקת לכהנים של משמר שוכנס בו יוצא שנאמר [ויקרא כ] ואם לא יגאל את השדה
בעלים ואם מכר את השדה גזבר לא יגאל עוד בעלים אללא והיה השדה וגו' והכי תניא בת"כ"י [ובערכין כה:] **וגאלה אחד מן**
הכהנים. כלומר הלוקח מן הגזבר כהן היה ומצני המשמר של יוצא היה: **שכא ומקריב**. אם נדר קרבן או זכא שהיה מוטל
עלו חטאת ואשם חובה מקריב אף במשמר שאינו שלו: **שעבודסה**. שכר עבודה דהיינו כשרה: **אם היה בשל מוה**. ראו
לאכול ואין ראוי להקריב אין יכול לעשות שליח להקריבה מי שיראה אללא נותנה לנבי המשמר והואיל והוא ראוי לאכילה קרינן
ציה ואיש את קדשיו לפיכך עבודה ועורה שלו. לשון אחר גרסינן עבודה ועורה לאנשי משמר כיון דהם הקריבוהו:
ואם

(ב) ק"ה משכחת לה בגזול
רש"י (ג) (מספרד ט"ו).
(ד) ערכין כ"ה: (ד) (מנחות
מ"א): (ה) ערכין כ"ה:
(ו) (מנחות ע"ג). (ז) (במדבר
ה"ו) (ש"ס) (ט) ק"ה שאין
לו חלק בו (י) (במקומי ט"ז)
פרק י"א (כ) [כדל] בקדשין
י"ז.

תורה אור השלם

1. ואם אין לאיש גאל
להשיב האשם אליו
האשם המושב ליה לכהן
מלכד איל הכפורים אשר
יקר בו עליה.
2. ואיש את קדשיו לו
יהיו איש אשר יתן לכהן
במכרה ה' י
לו יתנהו:
3. והיה השדה בציאתו
בכ"ל קדש ליה כשרה
החכם לכהן תהיה
אחוזתו: ויקרא כו כה
4. וכי יבא הלוי מאחד
שעריך מקל ישאל
אשר הוא גר שם ובא
בכל ארץ נפשו אל
המקום אשר יבחר יי:
ושרת בשם יי אלקיו
בכל ימיו הלויים
העמדים עם לפני יי:
דברים י"ז י"ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה משכנס
וכי נ"ב עין פמון
מכ"ה דף קי ע"ה:
(ב) ד"ה אי [בכהן] עמא
וכי וגזל הגר נ"ב עין
לקמן ט"ז דף ק"י: (ה) (הוב'
ד"ה אללא גזל הגר דקאמר
רחמנא נתינה לכהנים
הכי משכחת:

